

I det Haab, at Himlen giber
Dog engang, at Lykken sig
Skal forandre, og det bliver
Got for mig, som og for dig.

9.

Hvordan Lykken end sig vender,
Jeg dog aldrig glemmer dig,
Hvor i Verden end det hænder,
At den hen vil føre mig,
Om mit Navn en mere findes,
Om en nogen kiender mig,
Om der Trostkaab meer en findes,
Jeg dog stedsse elsker dig.

10.

Ingen skal mig da forbyde
At jeg elsker dig min Ven,
Førend Døden sit jeg yder
Og i Graven sover hen;
Skeer det, doer jeg dig forbunden,
For oprigtig Kiærlighed,
Naar mit Glas det er udrunden,
At jeg tage maa Afsked.

Een velbekendt

Gensfoldig og væemodig

Klage = Sang,

af

Een Over sin Begangne
Synd bedrovet Fange,

Hvorudi

Hand takker for beviste Raade, at
hans Døds = Dom blev forandret
til Slaverie sin Livs = Tid;
Med videre, som Diiisen udførlig for-
mælder,

Og begyndes saaledes:

Jeg syndige Fange træder nu
frem, ic.

Og kand synges som:

Allmægtig store forfærdelig GUD!
Med Majestætiske Vere, ic.

Tronhiem,

Trykt dem til Tieneste, som er den begierende.

1.

Jeg syndige Fange træder mit frem
For Herrens Dyne de klare,
Og klager væemodig min' Synder saa
flem,

Som fører min Siæl udi Fare;
O Jesu from!
Min Siæles Brudgom!
Tag Bruden og hende bevare.

2.

Befigne vor Konge og højest
Mænd,
Som Dommere ere her Norden;
Holdt over dem din almægtige Haand,
Som af dig bestikket er vorden;
O Jesu god!

Det Kongelig Blod
Befignet skal være paa Jorden.

3. Naar

3.

Naar Sværdet var hvesset og Buen
var spendt,
Og i lagt var dødelig Straale,
Den Hellig Lands Naade mig Hiæl
pen har sendt,

Alt jeg af stor Kongelig Naade,
Jeg nydet har vist,
Det jeg har forlist
I syndesuld Mørkhedsens Saage.

4.

Bel maa jeg her slide ret langsom min
Tiid,
I sterkeste Fængsel hin haarde,
O Herre GUD Zebaoth vær mig en
vred,

Lad Satan en over mig raade;
Stød hannem her ned
I Fordømmelsens Sted,
Alt hand mig en meer før i Naade.

5.

Det falder mig langsomt jeg er ikke
værd
I Herrens Guds Tempel at træde,
At

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200
10
20
30

At hore Guds Ord, og den Hæl-
lands Lære,
Som Corrig-fuld Hierte kand let
Thi falder jeg need
Paa ydmyge Knæ,
GUD alle mine Synder udslætte
6.

GUD giv mig taalmodig at slide m
Tid,
Saa længe GUD Livet vil spa
Jeg siger med Zolderen: GUD v
mig naadig!
Dg fælder saa modige Taare;
Med David jeg maa
Paa Sørge-Harpen slaa,
I alle mine levendes Dage.
7.

Ej Bierge eller Høje kand skiule mig i
For Herrens tilkommende Bred
Men Jesu! min Jesu! o kom m
ihu,
Du selv for din Fader indtræde,
At bede for mig,
Jeg sukker til dig

Med Taare = flydende Dhen hin
væde.

8.

I hellige Engle i Himmelen boer,
Jeg haver fortørnet jers Skaber,
I Sool og i Maane, og Planeter
stoer,
I Stierne som ere her over;
O Jesu som leed,
Du for mig nu beed,
De over min' Synder ej raaber.

9.

Jeg haver forsovet min Morgen-dug,
Hvoraf Borten skal have sin Fedme,
I Steden for Hvede er Klinten opgroed
Før Middags-Sool kom i Line;
Med Jonæ Græskar
Jeg visnede snart,
Dg falmet er Bladene mine.

10.

Den dryppende Honning og diende
Mælk,
Hvoraf Siælen skal have sin Føde;
Den

Den bliver i Guds Huus udbyttet
og deelt,
Al Præster som Ordet skal føre,
Dem er i Guds Huus
En Sool og et Lys,
Som forrigfuld Hierte kand røre.

11.

GUD und mig endnu den glædelig Tid,
Alt jeg i Guds Huus maatte komme,
Hvor skulle jeg frydes og glædes der
ved,
Som Fuglen ved Dagen den klæk,
Ach Herre Blid
Den lykkelig Tid!
Tag Siælen naar Tiiden er omme.

12.

Min kjereste Fader jeg kommer ihu,
De graa Haar i Sorrig maa slide,
Det smertes mit Hierte ret inderlig nu,
Alt I det for min Skyld skal lide;
Jeg haaber det vist
I forlader min Brøst;
GUD slukke jer Sorrig og Dvide.

13. Ach

13.
Ach Moder! Ach Moder! ach Smer-
tefuld Bee,
Som I for min Skyld maa have,
Fra først jeg blev fød og kom fra dine
Knee,
Det maa jeg med Sorrig beklage,
Jeg laa ved dit Brøst
Dg slutte min Tørst,
Dg vidste af slet ingen Plage.

14.

Et beder jeg eder min kjerest Moder,
Som ganget er for mig i Døden,
Forglem ej det Lille jeg kalder et Noer,
Som aflet og fød er i Synden;
Betænk det vel,
Det er dog een Siæl,
Som dog er uskyldig befunden.

15.

Min' Slægt og Venner, enhver paa
sin Sted,
Som Godhed for mig vilde bære,
I sukker til Herren af yderste Flid,
Alt hand min Bestiermer vil være,
En